

La mania de viure

L'autor de *Contra la mort* opina que vivim distretament, com si no sabéssim que un dia hem de morir. I fem bé, perquè "val més ignorar que en un instant ho perdrem tot". Així ho anota Pere Rovira, un 14 de març fecund en profundes reflexions sobre el pas "visible i palpable" del temps –estacional i biològic–, al seu esplèndid dietari del 2017, publicat per Proa amb el títol de *Música i pols*.

Contra la por a la mort i als embats –psicològics o reals– de la vellesa, l'escriptor ja septuagenari recomana en una altra entrada, coincidint amb les primeres boires, la recepta prescrita pels savis: tenir il·lusions. No pas "il·lusions il·luses", sinó il·lusions productives, vinculades per exemple amb la creació artística. Escriure, posem per cas. La diabòlica mania d'escriure, en

paraules del seu admirat Josep Pla. Mesos abans ja s'hi havia referit, amb un punt d'estranyesa: "No sé per què mantinc aquesta mania; deu ser perquè, en gran part, és la mania d'escriure que em manté a mi". En aquest sentit, la constància disciplinada que exigeix portar un dietari sembla la millor teràpia per combatre les afeccions del cos i l'ànima. Però aquest exercici intel·lectual metòdic suposa algun risc, com ara que la redacció del seguit d'apunts periòdics interfereixi en

→
CONTRA LA POR A LA MORT I ALS EMBATS DE LA VELLESA, PERE ROVIRA RECOMANA TENER IL·LUSIONS PRODUCTIVES

per VIDAL VIDAL

els capteniments quotidians del seu propi artífex, de manera que "un ja vegi en forma d'escriptura allò que està fent", tal com sovint ocorre als columnistes de premsa, que tendim a percebre la realitat com a articles potencials. Fins i tot, adverteix Rovira, podria donar-se el supòsit extrem que algú experimentés les vivències només o sobretot per escriure-les, igual que certs poetes "càndids" amb una existència condicionada pels seus versos.

Ara bé, resulta inevitable que vida i literatura s'acabin confonent. Un dilluns de gener, el Pere i la Celina tornen a la caseta del lleidatà carrer Serra del Cadí on quasi quaranta anys enrere havien viscut els primers mesos d'estar junts, amb una altra parella jove (el també poeta Jordi Jové), avui convertida en pizzeria, després d'albergar una llar d'infants, on portarien la seva filla Emília (i jo, uns cursos més tard, la meva primogènita Júlia). "El restaurant és amable, s'hi menja bé, i no cal dir que ens agrada molt asseure'ns a una de les taules que hi ha en l'espai que va ser el nostre dormitori, tocant a la finestra que donava al jardí".